

nelse inden for naturvidenskab, ville de være i gang med en strålende karriere.

Men vi ved også, at det vil betyde et velfærdstab, hvis vi ikke får vendt den udvikling, og det er derfor, at det er så vigtigt.

Hr. Baadsgaard sagde, at det var udgiftskrævende. Jeg synes, vi skulle prøve at gennemgå i udvalget, hvad der ligger af forslag. Jeg kunne jo forstå på ministeren, at en del var allerede sat i gang, men det kunne også være, at der var nogle af de forslag her, som i virkeligheden mere er et spørgsmål om at sætte opmærksomhed på nogle ting på en anden måde.

Derfor tager jeg også det forslag, som hr. Aage Frandsen kom med, til mig. Jeg tror, at det vil være en god idé, at vi ikke satser på i løbet af en måned at få vedtaget beslutningsforslaget, selv om der måske i virkeligheden er sådan 88-89 mandater bag, for det vil nok være det bedste først og fremmest at få kigget på det i udvalget. Der har vi jo sådan set længere tid end en måned, for en beretning kan man jo lave over hele sommerferien, og der har vi så mulighed for at få afprøvet de forskellige synspunkter og høre, hvad ministeriet nærmere mener om de initiativer, der allerede er i gang.

Jeg mener også, at det kunne være en god idé, hvis udvalget måske tog nogle kortere studieture, både i ind- og udland, prøvede at se på, hvad det er for nogle initiativer, man tager i andre lande. For det dér med at sige, at nå ja, de har også problemerne i andre lande, jamen vi skulle jo gerne være førende, vi skulle gerne være foregangsland, men det kunne også være, vi kunne hente nogle ideer nogle andre steder.

Jeg vil så sige om hele det spørgsmål om det dyre center, at det, som jo først og fremmest har været tankegangen, har været, at man skulle prøve at få koordineret alle de mange aktiviteter, som der er. Det er rigtigt, at der allerede nu er et samarbejde mellem universiteterne, og det synes jeg er fantastisk godt. Der er også Planetariumet, der er en naturvidenskabsfestival, der er oplevelsescentre, der er museer, der tager initiativer.

Men der mangler en koordinering, der mangler et marked, kan man sige, hvor man kan komme og sige: Vi har egentlig brug for sådan og sådan. Det findes måske et helt andet sted i landet.

De betydelige midler, som vi snakker om, er ikke nødvendigvis noget, som skal ligge ét sted, tværtimod, det er et spørgsmål om at få fundet

ud af, hvad det egentlig er, der er brug for, hvad det er, der faktisk allerede er i udbud, og hvordan de ting kan mødes på hele uddannelsesområdet, det vil sige folkeskoler og fremefter, fordi det jo netop er koordineringen på tværs af de forskellige uddannelsesniveauer, vi også har brug for.

Så selv om det er sent på året, og selv om det er en stor mundfuld, vil jeg håbe, at vi hermed kan få sat noget i gang, der måske vender bøtten.

Jeg vil slet ikke sige, at der ikke er taget initiativer, for det er der virkelig. Men der er altså også brug for at få prøvet at få gennemtænkt, hvad det er, der kunne gøres, så det her var noget, som Folketinget satte fokus på: Hvad kunne vi gøre for at få vendt den udvikling endnu mere? Vi er jo alle sammen enige om – og det synes jeg er glædeligt – at vi har et problem. Alle er enige om, at vi skal finde nogle konstruktive løsninger.

Så jeg takker for en god debat. Jeg håber, vi får en endnu mere omfattende debat i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 140:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af C-niveau i matematik på gymnasiets sproglige linje.

Af Hanne Severinsen (V), Brian Mikkelsen (KF) og Kim Behnke (UP) m.fl.
(Fremsat 2/3 2001).

Forslaget satte til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Det fremsatte forslag er stort set identisk med et beslutningsforslag fra omtrent samme forslagsstillere fremsat for mindre end 1 år siden.

I den korte mellemliggende periode er der ikke sket ændringer i de præmisser, der ligger til grund for regeringens stillingtagen, og regeringens synspunkt er således også uændret. Konklusionen er derfor, at regeringen fortsat ikke kan tilslutte sig forslaget.

Den nuværende ordning med undervisning i naturfag på sproglig linje blev indført med gymnasireformen i 1988. Faget var med kombinationen af fysik, kemi og matematik en nyskabelse, og da gymnasireformen skulle evalueres, nedsatte Undervisningsministeriet i sommeren 1993 en arbejdsgruppe, der fik den særlige opgave at se på netop dette fag.

Ingen af de seks modeller, som udvalget endte med at beskrive, vandt politisk tilslutning, især fordi ingen ville pege på, hvilke fag der skulle beskæres eller helt fjernes fra den obligatoriske fagrække for at skabe plads til en udvidelse af timetallet til naturfag.

Den såkaldte model II stammer fra den forsøgsordning, der blev åbnet for, da Folketinget med vedtagelsen af finansloven for 1996 gav mulighed for i en kortere periode at finansiere 1 ekstra time om ugen til naturfag for eleverne i 1. g. Det skete med nogen betænkelighed, da alle vidste, at en permanent udvidelse af timetallet ikke ville være realistisk.

Efteråret 1999 foretog en evalueringsgruppe en vurdering af erfaringerne med model II. Gruppens hovedkonklusion var, at forsøget var vellykket for de elever, der havde deltaget.

Det var imidlertid desværre kun et mindretal af gymnasierne – nemlig 38 ud af 144 – der havde valgt at tilbyde ordningen. Det var således tre fjerdedele af landets gymnasier, der ikke ønskede at forsøge sig med model II, på trods af at udvidelsen af timetallet og lærernes øgede rettarbejde blev betalt via finansloven.

Da den særlige finanslovbevilling udløb, ophørte den statslige finansiering af ordningen. Det betød dog ikke, at ordningen ophørte. Ministeriet har meddelt skolerne, at alle, som ønsker at udbyde naturfag efter model II, vil kunne opnå dispensation fra gymnasiebekendtgørelsen. De skal selv afholde omkostningerne inden

for de ressourcer, der følger af den såkaldte timestyringsmodel, som er tildelt skolen.

Model II finansieres således på linje med skolens øvrige tilbud om valgfag. Ordningen vil lægge beslag på ca. 2 pct. af skolens ressourcer til valgfag. I de 2 skoleår er der godt 30 gymnasiere, der har benyttet sig af muligheden for at få omtalte dispensation.

Som det også var tilfældet for 1 år siden, da vi drøftede samme forslag, har skolerne således allerede i dag mulighed for at tilbyde deres sproglige elever naturfag efter model II.

De har også andre muligheder, f.eks. den mulighed, der findes på hf med to adskilte fag, fysik, kemi og matematik, hvilket også sker på enkelte skoler.

Det er muligvis denne ordning, forslagsstillerne bag beslutningsforslaget har i tankerne som en alternativ mulighed, hvilket imidlertid ikke løser forslagens afgørende problemer, der er de samme som i det tilsvarende forslag fra folketingsmødet 1999-2000.

Dengang nævnte jeg tre væsentlige grunde til, at regeringen ikke kunne tilslutte sig det daværende beslutningsforslag, og jeg skal gerne gentage de centrale.

For det første er det ikke givet, at det er hensigtsmæssigt at øge arbejdsbelastningen yderligere for de sproglige gymnasieelever. Samtidig med en obligatorisk model II eller tilsvarende vil man forrykke balancen mellem de naturvidenskabelige og de sproglige fag, også med hensyn til arbejdsbelastningen, og det var en del af forudsætningen for gymnasireformen.

For det andet vil en obligatorisk model II eller tilsvarende betyde årlige merudgifter for staten på omkring 13 mio. kr.

For det tredje vil jeg fastholde, at vi må se de videre erfaringer med model II og andre løsningsmuligheder i et bredere perspektiv, nemlig det, som ligger i udviklingsprogrammet for fremtidens ungdomsuddannelser.

Folketinget vedtog det enstemmigt i foråret 1999. Jeg mener, det er vigtigt at afvente, men selvfølgelig også tæt at følge de erfaringer, som er på vej, med andre forløgstyper, som har betydning for fagenes indhold, samspillet mellem fagene, fagrækker og elevernes arbejdsbelastning, før der ændres på fagsammensætningen i gymnasiet.

Jeg er fortsat helt overbevist om, at når vi på baggrund af bl.a. erfaringerne fra udviklingsprogrammet om få år skal beslutte os for, hvordan fremtidens gymnasium skal være indrettet,

vil ikke mindst placeringen af matematik og naturvidenskab blive et af de helt centrale diskussionspunkter.

Vi ved, at model II rummer én mulig måde at tilrettelægge tingene på. Udviklingsprogrammet kan vise, at der er andre muligheder. Jeg mener derfor, vi skal afvente erfaringerne herfra, før vi indfører obligatoriske ændringer af fagprofilerne i gymnasiet.

Ikke desto mindre ser jeg meget frem til, at de tre forbehold, jeg har over for forslaget for indværende, kan lægges til side, og at vi kan få en diskussion af, hvordan fagprofilerne skal være for et kommende gymnasium.

Men for indværende kan regeringen på baggrund af det, jeg har sagt, ikke tilslutte sig det fremsatte beslutningsforslag.

Thomas Adelskov (S):

Denne debat er ikke ny. Allerede sidste år havde Folketinget et lignende beslutningsforslag til debat. Jeg skal derfor i hovedtrækkene gentage Socialdemokratiets synspunkter, der ikke har ændret sig i det forløbne år. Umiddelbart er vi nemlig imødekommende over for forslagsstillernes intentioner.

Siden ordningen for gymnasiet blev ændret tilbage i slutningen af 1980'erne har der været stor debat om netop faget naturfag. Problemet med naturfag er ganske simpelt det, at de sproglige gymnasiaster modtager undervisning i både 1. g og 2. g, men uden at opnå et niveau inden for nogen af disciplinerne. Det giver naturligvis de sproglige studenter et handicap i forhold til at fortsætte på eksempelvis samfundsvidenskabelige universitetsuddannelser, hvor der kræves et C-niveau i matematikken.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at vi ikke lægger hindringer i vejen for de unge, der har fundet deres drømmestudier. Vi kan hjælpe den unge på vej og udruste ham eller hende så godt som muligt, og vi ved, at der i dag er mange sproglige studenter, der er nødt til at tage suppleringskurser i matematik, før de kan begynde deres videre studier.

Gymnasierne har i nogle år kunnet få del i en pulje, så de kunne tilbyde 1 times ekstra undervisning i naturfag og dermed give de sproglige elever et C-niveau i matematik, den såkaldte model II. Til vores store fortrydelse er der ganske få gymnasier, der valgte at tilbyde denne model.

Vi ved, at der er stor interesse blandt specielt de sproglige gymnasiaster, og derfor kan vi kun

opfordre gymnasierne til at give dette tilbud, også selv om der nu ikke længere gives tilskud via finansloven. Men når vi alligevel umiddelbart ikke kan støtte dette forslag, så skyldes det en række forhold.

Lad mig nævne, at vi ikke vil drage forhastede konklusioner. I 1999 vedtog vi et samlet udviklingsprogram for fremtidens ungdomsuddannelser, og vi ønsker at afvente erfaringer med dette program, inden vi lægger os fast på en ny obligatorisk model for naturfag.

Endelig er vi ikke sikre på, at vægten mellem de enkelte fag og fagrækker skal forskubbes, som forslagsstillerne forestiller sig, og vi mener, at det er vigtigt at sikre en stabil balance i hele gymnasieskolen.

Vi vil derfor hellere tage spørgsmålet op i forbindelse med en eventuel reform af gymnasieområdet. Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte forslaget, som det foreligger.

Brian Mikkelsen (KF):

Vi står jo i en situation, som vi også kan læse i dagens udgave af Jyllands-Posten, hvor mindre end hver femte sproglige gymnasieelev får tilbudt naturfag i gymnasiet. 33 gymnasier tilbyder det, og det viser jo, at det kan være lidt af en tilfældighed, om man har muligheden eller ej.

Vi kan jo også se, at et C-niveau i matematik meget ofte er et adgangskrav til en del videregående uddannelser. Det er der desværre mange elever på den sproglige linje i gymnasiet, der ikke er opmærksomme på, og derfor ser vi ofte, at mange af de elever ender i en faglig blindgyde. Det er en blindgyde, som betyder, at man ikke har den variation og forskellige valgmuligheder efter sin studentereksamen, som jo burde være relevant, så man kan spore sig ind på det, som man har lyst til.

Og jævnfør diskussionen fra sidste forslag er det jo vigtigt, at der hele tiden er incitamenter for, at man tager også naturvidenskabelige uddannelser.

Miseren stammer jo helt tilbage fra den reform, der blev lavet i 1988, hvor man skabte faget naturfag på den sproglige linje ud fra den bedste intention om at skabe et velfungerende forløb, som forbandt de velkendte fag: matematik, fysik og kemi til et samlet hele, og som sikrede eleverne på den sproglige linje en god tilgang til de naturvidenskabelige fag.

Desværre viste det sig hurtigt, at faget ikke levede op til de høje forventninger, og det viste sig i særdeleshed at være et problem, at eleverne jo

ikke opnåede kompetence i matematik. Det betød så, at man fra Undervisningsministeriets side i 1997 skabte denne her berømte forsøgsordning, som skulle forsøge at tage hånd om kompetenceproblemerne.

Hvis man evaluerer forsøgene, har der jo været forskellige holdninger til det, men det forsøg, som man kender som naturfag model II, og som indebærer et forhøjet antal matematiktimer og dermed det C-niveau i matematik, der ofte er nødvendigt for at opnå adgang til en videregående uddannelse, har jo samtidig formålet at styrke både fysikken og kemien i faget. Det betyder, hvis man ser på det, at faget samlet har opnået et fagligt kvalitetsløft. Det er meldingen ude fra gymnasierne, det er meldingen fra eleverne, og det er meldingen fra lærerne.

Vi synes fra konservativ side, at det er vigtigt, at man fra politisk hold sikrer, at alle eleverne på sproglig linje i gymnasiet opnår C-niveau i matematik.

At lade de unge mennesker, der vælger den sproglige linje på gymnasiet, modtage matematikundervisning på det nuværende obligatoriske niveau er at gøre dem en bjørnetjeneste, for de pågældende elever afskæres fra direkte optagelse på en masse relevante uddannelser, og de afskæres samtidig fra en dybere matematisk forståelse, som kan hjælpe dem i tilegnelsen af f.eks. matematikken og kemien.

Meningen er jo også, at C-niveauet skal opnås ved at gøre naturfagmodel II obligatorisk. Det betyder, at der levnes mulighed for og plads til, at C-niveauet også kan opnås på anden vis, såfremt gymnasieskolen ønsker at gøre det. Forslaget er altså rimelig fleksibelt indrettet. Det vigtigste er målet, altså at eleverne ender med det eftertragede C-niveau i matematik.

Så vi kan tilsige vores fulde støtte til beslutningsforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Som det er fremgået af den tidligere behandling i Folketinget af det forslag, som er forgængeren til det her forslag, og også af tidligere forhandlinger om noget andet i Folketinget, så har vi sympati for forslaget.

Det var jo i forbindelse med finanslov 1997, at vi som forligspart aftalte, at der skulle laves et forsøg med, at naturfaget skulle indeholde matematik på C-niveau, og det var på den baggrund, at der blev afsat nogle penge, som så betød, at man i en årrække kunne lave forsøg i

gymnasieskolen, og at udgiften hertil var dækket af staten.

Disse forsøg faldt ud på den måde, at der klart var nogle, der var tilhængere af, at sådan burde det være permanent. Der var også andre holdninger til det. Derfor var det ikke sådan helt entydigt, at man kan sige, at alle syntes, det var godt. Men det er jo sådan set heller ikke afgørende, at alle skal synes, noget er godt, for så sker der ingenting.

Det, der så er spørgsmålet på nuværende tidspunkt, er: Skal man lave denne her ændring alene, eller skal man vente på, at der laves yderligere forsøg i forbindelse med det udviklingsprogram, som er i gang? Og skal man lave større ændringer i forbindelse med den gymnasiereform, som vi forventer kommer inden for 2-3 års forløb? Når det eksisterende udviklingsprogram er afsluttet, regner vi med, at der kommer en gymnasiereform, og der vil det være naturligt, at man tager det her ind i den.

Der er selvfølgelig noget dobbelt i forhold til forslaget om at tage C-niveau i matematik ind i naturfag, fordi vi netop i naturfag har et af de få fag, som er almendannende, og som ikke absolut skal give en bestemt kompetence. Det er virkelig sådan et almendannende fag på samme måde som historie. Der er der tale om et fag, som man har, fordi det hører med til den almene dannelse, mens en række andre fag som funktion har, at de er kompetencegivende. Vi kan sådan set godt lide, at man har almendannende fag i ungdomsuddannelserne.

Omvendt er det klart, at der kan være unge, der ikke er opmærksomme på, at de ved ikke at tage matematik senere i gymnasiet, hvis de er sproglige, går glip af en mulighed for at afslutte med matematik på C-niveau, mens de går i gymnasiet. Men de kan jo tage det efterfølgende.

Så vores holdning til det er altså, at vi sådan set som princip er tilhængere af, at man havde valgmuligheden på det enkelte gymnasium for den enkelte elev, at man havde muligheden for at tage matematik på C-niveau inde i naturfag, og at man også havde mulighed for ikke at have det.

Men ud fra den betragtning, at vi i løbet af meget kort tid – 2-3 år – forhåbentlig skal i gang med en egentlig gymnasiereform, mener vi, at det er rigtigst at vente med at gennemføre denne ændring til den tid. Hvis det trækker ud med en gymnasiereform, hvis der er alle udsigter til, at den ikke kommer, jamen så er man nødt til, synes jeg, at tage diskussionen op om, hvornår det

skal ind i en mere permanent form, hvordan matematik skal være placeret.

Så det er ikke nogen afvisning af forslaget, men det er en henvisning til, at vi mener, at det på nuværende tidspunkt nok ikke vil være klogt at gennemføre bare lige denne del af en gymnasierreform.

Christian H. Hansen (DF):

Jeg vil ikke tilføje debatten så meget mere, men blot sige, at da beslutningsforslag nr. B 142 blev fremsat sidste år – også i maj måned i øvrigt – støttede vi i Dansk Folkeparti forslaget varmt. Vi støtter også det forslag, der kommer fra forslagsstillerne i dag, også med det nyindlagte omkring C-niveaue.

Jeg kan da sige, at jeg kan huske, at jeg sidste år i maj sagde, at vi gerne ville have været medforslagsstillere. Det har man nok glemt at jeg sagde, men jeg kan da sige med hensyn til fremtidige forslag, at jeg sidder på lokal 5105.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg føler anledning til at fortælle en anden lille pudsigheid, nemlig at vi i CD fik tilbudet om at være medforslagsstillere, ligesom vi var medforslagsstillere sidste år, men desværre glippede der et eller andet i den forbindelse, men o.k., sådan er det jo; det går jo lidt stærkt en gang imellem.

Men som sagt er der jo ikke meget, der har ændret sig, siden vi sidste gang debatterede det her beslutningsforslag. Jeg har noteret mig, at forslagsstillerne lægger op til, at der er andre måder end lige den såkaldte model II, man kan opnå C-niveau i matematik på på gymnasiets sproglige linje, og den fleksibilitet kan vi naturligvis også støtte i CD, ligesom vi jo i øvrigt støtter, at model II gøres obligatorisk.

Vi mener faktisk, at man allerede i 1. g i dag kan komme til at begrænse elevernes valgmuligheder ved et senere studievalg til de videregående uddannelser, og det ønsker vi ikke. Vi ønsker heller ikke, at det, at man ikke kan opnå C-niveau i matematik på sproglig linje, så omvendt skal føre til en svækkelse af de krav, man stiller på de videregående uddannelser.

Jeg mener heller ikke, at man kan sige, at det valg, som man stiller en del unge over for, nemlig at de senere finder ud af, at de vil i gang med en videregående uddannelse, der rent faktisk kræver C-niveau og betyder, at de skal i gang med et halvt eller et helt års supplerung, hvor det

udelukkende er matematik, de læser, er særlig pædagogisk eller motiverende for den enkelte.

Derfor er vi som sagt meget positive over for, at denne her forsøgsordning med naturfag efter model II gøres obligatorisk.

Marianne Stentebjerg (RV):

Det her foreliggende forslag er stort set en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 142 fra sidste samling. Det Radikale Venstre var imod forslaget dengang; det er vi stadig væk.

Hovedargumentet er fortsat det samme: at indføre obligatorisk undervisning i naturfag vil øge arbejdspresset for eleverne på gymnasiets sproglige linje. Skal det gøres, skal det gøres i sammenhæng med en generel diskussion om den sproglige linjes udformning.

Det Radikale Venstre kan altså ikke støtte forslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Ligesom sidste gang, vi drøftede det her forslag, mener vi, at forslagsstillerne peger på et reelt problem. Principielt mener Enhedslisten, at alle elever, der består en studentereksamen – også en sproglig – eller en anden ungdomsuddannelse, skal have ret til at komme videre med en videregående uddannelse, og vi mener også, at man skal have ret til det så gnidningsfrit som vel muligt.

I dag må vi jo konstatere, at der eksisterer en række specifikke adgangskrav på en række videregående uddannelser, som risikerer at udelukke elever fra f.eks. sprogligt gymnasium – i hvert fald umiddelbart – hvis ikke de er opmærksom på deres fagvalg meget tidligt i deres liv. Det opfatter vi selvfølgelig som et grundlæggende problem. Vi mener ikke, at man skal tvinges til at vælge sin livsbane som 15-16-årig. Og hvis man har det udgangspunkt, så har forslagsstillerne alene ud fra den synsvinkel fat i den lange ende.

Man kan så anføre, at man – og det er også en del af min egen tankegang – ikke skal komme i tide og utide og ændre i uddannelsessystemet uden at se det i en sammenhæng. Jeg mener imidlertid i det her tilfælde, at man godt kan gå ind og sikre et C-niveau.

Selvfølgelig vil der komme en diskussion om: Hvad så med naturfag? Men mit afgørende argument skal være, at den almindelige, som man har ment lå i naturfag, selvfølgelig også – selvfølgelig – kan knyttes til en mere rent koncentreret matematikundervisning. Og så kan der

være elementer, der får en mere marginal position.

På den baggrund er vi ikke bange for at drøfte med forslagsstillerne, hvordan vi kan sikre et sådant C-niveau. Vi mener ikke, at det forrykker den samlede balance i gymnasiet – ellers ville vi sige nej; ellers ville vi sige: Vi skal vente til en gymnasiereform. Men vi mener godt, at vi lige præcis på dette afgrænsede felt kan gøre det og med sikkerhed for, at langt flere sproglige studenter får en styrkelse af deres almene uddannelse.

Kim Behnke (UP):

I november sidste år kunne jeg ønske den sidste kontorelev, jeg har uddannet her i huset, til lykke med uddannelsen. Da hun startede på den 2-årige kontoruddannelse, insisterede vi på, at hun skulle vælge den nye mulighed, der var åbnet op for, nemlig at man kunne få en kontoruddannelse med IT som speciale. Det var hun ikke selv meget for, for med den livsbane, hun havde tænkt sig, mente hun ikke, at hun nogen sinde fik brug for det. Men jeg krævede det og insisterede på, at det altså var en del af betingelserne for at blive uddannet. Da hun var blevet færdiguddannet og heldigvis hurtigt fandt arbejde, gik der ikke ret lang tid, før hun evig taknemmelig ringede og sagde, at hvor var det godt, at det var den linje, hun havde valgt. Men havde vi overladt det til hende selv, havde hun ikke fået disse IT-kvalifikationer med i posen.

For mange af dem, der starter på gymnasiet og måske har ambitioner om, at de senere skal have et arbejde med stor vægt på sprog, gælder det, at de på det tidspunkt måske har svært ved at overskue: Hvad er det så i øvrigt, man får af opgaver i det arbejde?

Derfor er det for mig ikke kun et spørgsmål om, at man i det videre uddannelsesforløb bliver stillet over for krav om, at man har matematik på C-niveau, men det er sandelig også et spørgsmål om, at for at løse de opgaver, man vil blive stillet over for, når man er færdiguddannet, f.eks. som korrespondent eller lign., som det vil være naturligt at vælge, hvis man har valgt en sproglig linje, vil det være en klar fordel, hvis man har haft matematik på C-niveau i gymnasiet.

Derfor er det ikke bare et spørgsmål om at overlade det til den enkelte elev og sige: Det må du selv stille krav om, og hvis du så senere hen fortryder, at du ikke valgte matematik på et tilstrækkelig højt niveau, ja så kan du altid tage og

læse det ved siden af. De tider må være forbi, hvor man overlader folk til selv at foretage fejlvalg, når vi rent samfundsudviklingsmæssigt kan se, at det går galt for folk.

Jeg har været meget skuffet over at konstatere, at så få af gymnasierne har valgt at følge det tilbud, der blev givet med den særlige statsbevilling, men det skyldes måske, at man sidder ude i gymnasiernes ledelse og synes, det er besværligt at skulle gøre den slags ting. Og hvis man så måske også har en fornemmelse af, at de gymnasiaster, der er på de sproglige linjer, ikke umiddelbart har forståelse for, hvorfor de skal have den ekstra matematikundervisning, ja, så kan det jo bare give anledning til problemer og besvær.

Der må vi altså give en hjælpende hånd her fra Folketinget, og det kan vi gøre ved at vedtage det her forslag, sådan at uanset om man har lyst til det eller ej, når man vælger den sproglige linje på gymnasiet, ja, så er det altså en del af det pensum, man skal igennem. Og så vil vi opleve, at de studenter, der kommer ud af det, vil være Folketinget evig taknemmelige for, at de har den ekstra ballast med fra uddannelsen, og ikke skal henvises til at tage ekstra kurser for f.eks. at kunne få sig en anden videregående uddannelse.

En sidste ting, jeg vil nævne i den her forbindelse, er spørgsmålet om finansieringen af det her, og der er det da klart, som hr. Aage Frandsen bl.a. var inde på, at hvis vi sådan står foran om nogle år at skulle have en større reform af hele gymnasieområdet, jamen så bør det tages med dér. Men jeg synes ikke, at man kan bruge som sagligt argument længere, at det her er et økonomisk problem, al den stund at det ekstra statstilskud, der blev stillet i udsigt, jo så langtfra blev brugt.

Endelig synes jeg også, at det er forkert, hvis vi skal vente 2 eller 3 år, til en gymnasiereform måske er indfaset. Tænk på, hvor mange nye studenter fra sproglig linje, der så når at blive uddannet i mellemtiden uden at have tilstrækkelige matematikkvalifikationer.

Så ud fra alle de betragtninger er jeg medforslagsstiller og anbefaler naturligvis forslaget til vedtagelse.

Hanne Severinsen (V):

Allerførst skal jeg undskyldte over for Dansk Folkeparti og CD, at der skete en fejltagelse, for jeg ved godt, at de ville være medforslagsstillerne.

Jeg vil så også sige fra Kristeligt Folkeparti, at de støtter forslaget.

Det er rigtigt, at det i nogen grad ligner forslaget fra sidste år. Men som ministeren så skarpsindigt også fandt ud af, er der jo en lille åbning i, at man også kan opnå C-niveauet på anden vis.

Det, som vi foreslår, er altså, at det som hovedregel skal det være naturfag efter model II, men hvis et gymnasium insisterer på at nå målet på anden vis, kan de også komme med det, men målet skal være der. Det er jo, fordi det efter min mening er fuldstændig forkert, at gymnasiasterne stilles så forskelligt. Det går op for dem efterhånden, at fordi de har gået på et gymnasium, der ikke havde det tilbud, står de bagefter og har problemer med indgangsniveauet.

Jeg vil endda skærpe det i forhold til, hvad hr. Kim Behnke sagde, nemlig at det ikke er eleverne, der skal vælge, for de opdager jo en gang imellem, at hvis vi har valgt for dem, så var det måske meget godt, men i virkeligheden er her jo tale om, at det måske først og fremmest er lærerne, som har fravalgt det, fordi de synes, det er besværligt, og fordi det er meget nemmere at gøre, som man plejer. Det er jo derfor, man bliver nødt til at skære igennem.

Her har vi et forslag, hvor det har været gennemprøvet, og hvor man jo faktisk siger, at det er et columbusæg, eller man kan også sige et Kinder-æg: tre i ét. Man får jo niveauerne, fordi man får synergieffekten af de forskellige fag.

Derfor mener jeg også, at kun at fortsætte med forsøg, bare fordi vi ikke er i gang med en ny gymnasierreform, vil være forkert i det her tilfælde. Jeg synes, vi må være parate til at sige: Det er klart et problem med det manglende C-niveau. Vi har faktisk et forsøg, der viser, at det er godt; det er anbefalet af dem, der har prøvet det; det vil give de studerende et løft; det er det, som de bagefter kommer og efterspørger.

Med hensyn til det her med arbejdsbelastningen viser det sig jo, at i og med at faget netop gøres interessant, giver synergieffekten måske nok en vis arbejdsforøgelse, men måske også en arbejdsglæde i forhold til faget.

Derudover er jeg overbevist om, at det også vil betyde et fagligt løft for alle lærere, at man nu er nødt til at gå i gang med de udfordringer, som ligger i naturfag.

Jeg er som sagt lidt bekymret for, at hvis vi bare lader stå til, så er det kun de initiativrige

skoler, som fortsætter, og de andre gymnasier må så vente på, at vi engang får lavet en gymnasierreform.

Men jeg takker for den meget positive tilkendegivelse, der har været. Jeg kan jo da se, at det skulle være muligt at nå frem til et eller andet, så vi ikke nødvendigvis skal vente en 3-4 år. Så jeg tror i og for sig, at selv om det er det samme forslag som sidste år, er det måske blevet modnet en lille smule i løbet af året.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Formanden:

Så skal jeg oplyse, at ordføreren for forslagsstillerne til de to sidste forslag, vi har til første behandling, har gjort opmærksom på, at der er et stort indholdsmæssigt sammenfald mellem de to forslag, hvorfor hr. Søren Kolstrup gerne ser, at de to forslag behandles sammen.

Det har jeg set på, og da jeg også kan se, at der er totalt sammenfald, hvad angår ordførere, har jeg ikke noget imod det, men det forudsætter, at ingen ordfører gør indvendinger herimod. (Ophold). Det er ikke tilfældet.

Så behandles de to sidste forslag sammen. Det betyder selvfølgelig, at der er indtil 10 minutters taletid for ordførerne.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 169:

Forslag til folketingsbeslutning om udvidet elev- og kursistdemokrati på de gymnasiale uddannelser, højere forberedelseseksamen (hf) og VUC.

Af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Fremsat 30/3 2001).